

Statsgældsbeviserne forsynes med Rentekuponer lydende paa $2\frac{1}{2}$ pCt. halvaarlig Rente, som forfalder hver 15. Juni og 15. December, første Gang 15. December 1928. De indfries med deres Paalydende den 15. December 1933. Efter 15. December 1938 ophører de at være gyldige.

Statsobligationernes og Statsgældsbevisernes Kapital og Renter udbetales uden Fradrag af Skat eller Stempelafgift til Staten. Obligationerne og Statsgældsbeviserne udstedes til Ihændeleveren. De kan udstedes paa Navn eller indskrives i Statsgældskontorets Bøger.

Som det fremgaar af Loven, skal det her omhandlede Statslaan optages til Betaling af Statslaanet af 15. Juni 1918.

Ved Henvendelse til Nationalbanken modtoges et Tilbud fra denne Bank i Forening med Privatbanken i København, Den danske Landmandsbank, Hypothek- og Vekselbank, Københavns Handelsbank, Aarhus Privatbank og Fyns Diskontokasse samt Hr. R. Henriques jr. paa et Laan fordelt paa 5. pCt. Statsobligationer løbende i 20 Aar til Beløb 30 Mill. Kr. og 5 pCt. Statsgældsbeviser løbende i $5\frac{1}{2}$ Aar ligeledes til Beløb 30 Mill. Kr., og det af Finansministeren fremsatte Lovforslag gik da ud paa at bemyndige Ministeren til at optage Laanet straks, saaledes at Statsobligationerne og Statsgældsbeviserne skulde overtages af Laangiverne til en Kurs af henholdsvis $95\frac{3}{4}$ pCt. og $97\frac{1}{4}$ pCt.

Af Ordførerne i Folketinget for Socialdemokraterne, de Konservative og de Radikale blev det imidlertid gjort gældende, at de saaledes opnaaede Vilkaar for det nye Laan maatte anses for ugunstige, naar henses dels til Børskurserne herhjemme, dels til Kursen paa det udenlandske Laan, som samtidig foresloges optaget, se efterfølgende Sag. Man antog derfor, at der senere vilde kunne ventes opnaaet en højere Kurs, og Finansudvalget, til hvilket Lovforslaget var henvist, enedes med Ministeren om at give Lovforslaget den Affattelse, som Loven har, og om, at Ministeren forhandler med Medlemmerne af begge Tings Finansudvalg for Rigsdagssamlingen 1927—28 om Laanets Optagelse, samt om, at Rigsdagen skal indkaldes til Behandling af Sagen, dersom et af Partiernes Repræsentanter under Forhandlingerne kræver dette.

Loven vedtoges enstemmigt i begge Ting, idet dog i Folketinget et enkelt Medlem, Ulrich, udtalte, at han ikke kunde stemme for den, fordi han mente det rigtigst at vedtage det af Ministeren fremsatte Lovforslag.